

CO TO ZNACZY BYĆ SPORTOWCEM?

KARINA MUCHA

IWONA PIETRUCHA

ANNA STALMACH-TKACZ

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania wychowania przedszkolnego

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach
Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

WARSZAWA 2019

Redakcja merytoryczna – Agnieszka Karczewska-Gzik

Recenzja merytoryczna – dr Anna Kienig

Maria Ferenc

dr Beata Rola

Urszula Borowska

Redakcja językowa i korekta – Editio

Projekt graficzny i projekt okładki – Editio

Skład i redakcja techniczna – Editio

Warszawa 2019

Ośrodek Rozwoju Edukacji

Aleje Ujazdowskie 28

00-478 Warszawa

www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons –
Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Tytuł zajęć:

Co to znaczy być sportowcem?

Cel główny:

rozbudzanie zainteresowania dzieci sportem oraz aktywnym trybem życia.

Cele szczegółowe:

dziecko uczestniczy w różnego rodzaju zabawach ruchowych, panuje nad nieprzyjemnymi emocjami, np. podczas oczekiwania na swoją kolej w zabawie, respektuje zasady zabaw, rozpoznaje litery podczas zabawy.

Metoda projektu:

Techniki: rebus obrazkowy, mapa pojęciowa, burza mózgów, zabawy ruchowe, zabawy dydaktyczne, korzystanie z TIK, dyskusja.

Formy pracy: praca z całą grupą, praca w małych grupach.

Środki dydaktyczne: rebus obrazkowy, kartki, kredki, arkusz papieru, flamastr, rekwizyty związane ze sportem (np. piłki różnego rodzaju, paletka do ping ponga, czepek do pływania, gogle narciarskie, opaska na rękę, dzwonek od roweru itp.), muzyka do aerobiku, film z dyscyplinami sportowymi, kartki z postaciami sportowców ubranych w jeden element stroju, ilustracje rekwizytów związanych z tymi sportowcami, kleje, nożyczki, różnego rodzaju piłki, książki, ilustracje o znanych sportowcach.

Opis przebiegu zajęć: rozwiązanie rebusu obrazkowego SPORT. Rysunkowa burza mózgów – z czym kojarzy się słowo „sport”? Pantomima – zgadnij, jaki to sport? „Kim jest sportowiec?” – mapa pojęciowa. Sportowa skrzynia skarbów – skrzynia stoi na środku dywanu, dzieci w kole, gra muzyka, z ręki do ręki dzieci podają sobie piłkę, gdy muzyka przestaje grać, dziecko, u którego zatrzymała się piłka, wyciąga ze skrzyni rekwizyt i odgaduje nazwę sportu. Sportowa rozgrzewka – zabawa ruchowa w formie aerobiku. Sportowe dyscypliny – oglądanie montażu filmików, np. z olimpiad, przedstawiających różne dyscypliny sportowe. Wypisanie nazw sportów na dużym arkuszu papieru. Zabawy słowem: analiza sylabowa wyrazów określających sporty, wybrzmiewanie pierwszej głoski w wyrazach itp. „Co do kogo pasuje?” – dzieci w grupach „ubierają” swojego sportowca, wycinając i doklejając pasujące do jego sportu elementy. „Z jakiego sportu ta piłka?” – odgadywanie po wyglądzie piłki dyscypliny sportu. Zabawy ruchowe z piłkami na powietrzu bądź w sali gimnastycznej – toczenie, celowanie, odbijanie, rzucanie i łapanie. Wywiad ze sportowcem – konferencja prasowa: chętne dziecko jest znanym sportowcem, dzieci-dziennikarze zadają mu pytania. Znani sportowcy – dzielenie się doświadczeniami, oglądanie ilustracji, książek o znanych sportowcach. „O kim mówię?” – nauczyciel bądź chętne dziecko opisuje słowami znanego sportowca, pozostałe dzieci próbują odgadnąć. Zabawa kołowa „Sportowa kula” – dzieci stoją w kole i w rytm muzyki podają sobie stworzoną z warstw

kartek kulę z papieru, na każdej kartce znajduje się symbol dyscypliny sportowej. Gdy muzyka ucichnie, dziecko, w którego rękach znajduje się kula, biera jedną warstwę, odczytuje symbol i pokazuje dzieciom gestem i mimiką, jaki to sport, grupa odgaduje. Wyjście na salę gimnastyczną do pobliskiej szkoły – zabawy sportowe pod okiem nauczyciela wf.

Samooocena: dzieci opowiadają, jak się czują po intensywnej aktywności fizycznej – „Czuję się...”, „Jestem zmęczony, ale...”, „Sport to...”.

Komentarz metodyczny

Gromadzimy książki, albumy, wycinki ilustracji związane ze sportem. „Co do kogo pasuje?” – grupa otrzymuje kartkę z postacią człowieka „ubranego” w jeden akcent sportowy, np. krótkie spodenki bądź kombinezon narciarski, dopasowuje do niego resztę elementów. Konferencję prasową organizujemy, odpowiednio aranżując przestrzeń: sportowiec za stołem, dziennikarze siedzą przed, trzymają w rękach mikrofony lub ich imitację. Ustalamy wcześniej, jakich sportowców przedstawiają dzieci. Sportowcy mogą się zmieniać (kolejne dzieci wcielają się w ich role). Wywiady można nagrać na nośnik danych.